

NATALIE D. RICHARDS

NU VORBI CU

STRĂINII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

UNU

LUMINILE DIN CABINĂ încep să pâlpaie și mă trezesc cu gâtul înțepenit și cu gura uscată. O cutie de deasupra capului zuruie. Turbulență. Casc. Una din căști îmi alunecă din ureche când cădem într-un gol de aer. Avionul se redresează cu o zdruncinătură. Cabina se umple de icnete de spaimă și frânturi de conversații panicate.

Interfonul pârâie:

— Oameni buni, suntem la treizeci și doi de kilometri de Newark. După cum probabil ați observat, vremea s-a stricat, așa că va fi o coborâre cu zgâlțâieli.

Colega mea de scaun se foiește nerăbdătoare:

— Liber la isterie.

Râd, pentru că e cât se poate de adevărat. Cei care zboară rar încep să se agite când piloții aruncă vorbe precum *turbulență*, *vreme* sau *zgâlțâială*. Vizavi de noi, o femeie cu ochi întunecați și buze subțiri își strânge inconfortabil de tare centura de siguranță. Îmi imaginez cum ar fi să pictez scena. M-aș concentra asupra feței ei, estompând restul. Amestecul de spaimă și energie din ochii ei spune toată povestea.

Femeia mă surprinde holbându-mă la ea și aruncă o privire tăioasă spre centura lejeră din jurul meu. O ignor și mă aplec spre fereastră, să văd mai bine. Spre deosebire de duduia Sally Centură de Siguranță, pe mine nu

mă îngrijorează niște zgâlțâieli în aer. Dacă avionul nu se duce cu botu-n jos cuprins de flăcări, n-are niciun rost să te frământîți.

Din partea mea, n-avem decît să ne legănăm pînă jos. Nu vreau decît să ajung mai repede acasă, la mama.

Fără să vreau, îmi imaginez mîna mătușii în a mea, mîna aceea subțire, pergamentoasă și plină de vînatăi de la atâtea înțepături. Nu e amintirea pe care aș fi ales-o. Am niște amintiri *grozave* cu mătușa Phoebe. Noi două făcînd cremă de ciocolată. Probînd eșarfe. Jucîndu-ne împreună cu roata culorilor și vopselurile ei. Toate aceste detalii frumoase legate de mătușa mea sunt estompate și diluate; dar perioada din urmă cu un an, ultimele zile pe care le-am petrecut împreună, îmi revin în fața ochilor cu cea mai mare claritate.

Mirosul de dezinfectant și de medicamente. Scârțâitul pantofilor mei pe holurile spitalului. Suspinele înăbușite, întretăiate ale mamei. Dacă m-aș lăsa în voia acestor gânduri, m-aș simți ca și cum aș fi din nou acolo.

Dar pentru mama e mai rău. Phoebe a fost mătușa mea, însă a fost sora geamănă a mamei. *E ca și cum mi-aș pierde un plămîn*, mi-a spus cîndva. *Nu cred că voi mai putea respira bine vreodată.*

Un zdrăngănit puternic mă readuce în prezent. În față, însoțitoarele de zbor încearcă să-și facă drum pe culoar, adunînd gunoiul și ridicînd măsuțele din spatele scaunelor. Un pasager se ceartă cu ele. Nu aud ce întrebă, dar însoțitoarea de bord e fermă: „Nu, nu aveți acces la compartimentul suspendat. Nu vă pot permite, domnule, nu e sigur.”

Închid fermoarul genții în timp ce însoțitoarele de zbor trec mai departe, amabile și profesioniste, chiar dacă avionul pârăie și se zgâlțâie. Pe scaunul de alături, Harper se rujează. La halul în care se clatină avionul, nu

știu cum de nu se mânjește pe nas, dar reușește să-și facă un contur perfect. Adevărată magie.

Mă foiesc în blugii mei jerpeliți, simțindu-mă șleampătă pe lângă cămașa ei albă scrobită și fusta tip creion din lână. Harper a vorbit despre facultatea unde studiază, deci nu poate fi cu mult mai mare decât mine, dar e mai sofisticată decât mă îndoiesc că aș putea fi eu vreodată.

Avionul e din nou în picaj, suficient cât să-mi strângă stomacul. O rafală puternică de vânt se izbește-n aripi. Îmi clănțâne dinții. O însoțitoare de zbor se împiedică pe culoar. Cineva începe să plângă. Trag aer în piept și închid ochii. Presupun că pilotul nu a glumit când a zis c-o să fie o coborâre zdruncinată.

Difuzorul începe iar să pârâie: *Însoțitoarele de bord sunt rugate să își ocupe locurile.*

Harper își dă părul negru, lung, după ureche.

— Minunat, acum am rămas cu paharu-n mână.

Avionul începe să coboare printre nori cu bufnituri și smucituri. Scrâșnesc din dinți. Gențile ricoșează în lateralele scaunelor. Am petrecut suficient de mult timp în aer ca să îmi dau seama că probabil e-n regulă, totuși verific pe fereastră. *Numai să ieșim odată din nori.*

Femeia din fața mea plânge în continuare, dar acum n-o mai condamn. Aproape toată lumea pare agitată. Cu excepția lui Harper, desigur.

— Cât durează esca la ta? Întreabă ea și pune capacul la ruj, fără să verse o picătură din restul de Cola dietetică.

— Patruzeci și cinci de minute, zic eu, în timp ce avionul se apleacă spre dreapta, apoi se ridică. E din scurt.

— În harababura asta nici nu mai contează. Oricum o să întârziem toți, zice, apoi rânjește. Așa, și te-ai mai gândit la discuția noastră?

În mod normal, evit cu orice preț flecăreala în avioane, dar de data asta, înainte de a decola, Harper a remarcat brățara mea din argint, în stil cătușă, un dar primit de la tata cu două Crăciunuri în urmă. A recunoscut dintr-o ochire brandul bijutierului, ceea ce ne-a dus la o discuție despre prelucrarea metalului, artă modernă, apoi pictură. Când venea vorba despre toate astea, nu mă mai putea opri nimeni.

— M-a luat somnul undeva deasupra Oklahomei, cred, zic eu.

Râde.

— Sper că vijelia asta o să te convingă că transferul la CalArts ar putea fi o idee bună.

— Transfer?

— Da. Uite, chiar dacă n-ai avut note bune înainte, ai zis că poți să scoți un zece acum. Și ești talentată. Ți-am văzut lucrările.

— Mda, pe telefon.

— Am văzut suficient. Picturile tale au un centru de interes neobișnuit.

Asta vedea și Phoebe în lucrările mele. Spunea că știu să folosesc culoarea ca să atrag ochiul privitorului asupra esenței fiecărei picturi. Așa m-a convins să accept banii pe care mi i-a oferit și să mă transfer permanent la școala de artă extrem de scumpă și elitistă, aflată în partea cealaltă a țării față de locuința mamei. Am fost acceptată în anul III, dar m-am întors acasă mai devreme, când Phoebe s-a îmbolnăvit, și n-aveam de gând să mă întorc. Mai ales ținând cont de creșterea consistentă a taxelor școlare pentru ultimul an de studiu.

Phoebe nici nu a vrut să audă. Într-una dintre ultimele noastre conversații, a încercat să mă convingă să mă mut definitiv. Mi-a îndesat un cec în mână și m-a strâns puternic de încheietură cu degetele ei subțiri. Mi-a spus că voia să mă întorc și să fac acolo și ultimul an.

Lucrările tale au suflet, Mira. Trebuie să te ții de asta. Contează enorm.

Nu știi dacă e adevărat, dar nu aveam de gând să mă cert cu mătușa mea muribundă.

— Oricum, mă readuce Harper în prezent, de îndată ce îți vor vedea lucrările, nimănui n-o să-i pese că ești la o facultate de stat.

Facultate de stat?

Mă gândesc la conversația noastră de mai devreme. I-am arătat fotografiile de la cea mai recentă expoziție a mea. Și am recunoscut că sunt puțin dezamăgită de profesorul de pictură. Nu știu de ce și-a închipuit Harper că studiez la o facultate de stat, dar, oricum, transferul la orice facultate e imposibil. Pentru că eu sunt încă la liceu.

Mă gândesc să clarific lucrurile, dar ce rost are? Ce contează dacă o străină oarecare dintr-un avion mă consideră bobocă de facultate, în loc de senioară de liceu, plictisită de moarte?

— Am să mă gândesc, zic.

— Așa să faci. Poți să-mi dai un mesaj dacă vrei să vorbesc cu prietenul meu, Jude.

Avionul se înclină tare spre stânga și o aripă prinde o forfecare a vântului. Femeia plângăcioasă țipă, în vreme ce Harper oftează și îmi cere numărul de telefon ca să poată să-mi trimită mesaje, balansând în continuare, nesigur, cana în mâna stângă. Și eu sunt departe de a fi o smiorcăită când zbor cu avionul, dar fata asta e de neclintit.

Avionul trepidază puternic și acum o mulțime de oameni încep să țipe. Harper pufnește și bombăne:

— Pe bune, dacă tot e să ne prăbușim, măcar hai să terminăm mai repede și să scăpăm de tot teatrul ăsta.

Mă prind cu mâinile de brațele fotoliului, dar zâmbesc larg.

Doamne, dacă mă auzi, te rog să mă ajuți să fiu ca Harper când voi fi mare.

— Jude absolvă anul viitor, zice ea. Istoria muzicii, o specializare care presupune un risc foarte mare, dar el a avut parte de niște oportunități grozave. Spuneai că nu-ți place Everglen. Stai așa, Everglen era, nu?

Încuviințez. E numele liceului meu. Mă simt puțin ciudat că o las să continue în direcția asta.

— Probabil ai nevoie de ceva mai serios. Ți-ar plăcea la CalArts. Tuturor celor de acolo le place.

— Stai puțin, tu nu înveți acolo?

— Nu, eu sunt la Pomona, specializare în relații internaționale.

Rânjesc.

— Pare floare la ureche.

Ea oftează.

— Ar fi, dacă n-aș avea și o specializare în studii asiatice.

Avionul se înclină tare spre dreapta, se redresează brusc și se apleacă spre stânga. Acum lumea plânge; sinceră să fiu, nu-mi amintesc să fi avut parte de o coborâre mai sinistră în lunga mea istorie de zboruri cu avionul. Dar Harper sporovăiește în continuare, cu o privire distantă.

— Nu știu ce-o fi fost în capul meu, spune ea gânditoare. Aș fi putut să renunț și să aleg o diplomă simplă, dar îmi plac provocările.

— Așa s-ar zice.

Și o ține tot așa, debitând despre specializări și burse, fără să arunce nicio privire pe geam. Ca și cum ar fi absolut sigură că avionul va ateriza cu bine doar pentru că ea are treburi de rezolvat și locuri în care trebuie să ajungă.

Și are dreptate.

Atingem solul în scrâșnet de cauciucuri și cu un ropot de aplauze. Scap de senzația de încleștare din stomac și, în sfârșit, pot să inspir adânc. Presupun că nu eram atât de relaxată pe cât îmi imaginam. Însotitoarea de zbor spune ceva la interfon, în vreme ce oamenii din jur își strâng bagajele și răsuflă ușurați. Apoi începe debarcarea, iar eu îmi deschid telefonul și verific mesajele. Am șase. Zari, tata și trei de la mama.

Deschid mai întâi mesajele mamei și mă opresc la ultimul.

Mama: *Dă-mi un mesaj când aterizezi. Sunt la serviciu, dar mă îngrijorează vremea.*

Mă încrunt și îmi trec degetul mare peste ecran. Mi-o imaginez pe mama verificând obsesiv prognoza meteo pe telefon. Poate exagerez. Nu a fost mereu așa, dar după ce m-am mutat... De fapt, după Phoebe, sinceră să fiu... Totul s-a schimbat după Phoebe.

— Iubitul? Își dă Harper cu părerea.

Scutur din cap.

— Mama. Vremea. Înțelegeți tu.

Ea râde încet.

— Și eu te-am bătut la cap tot drumul, ca o mamă, cu sfaturi de mutare.

Pufnesc.

— Tu și mama sunteți la poli opuși, crede-mă.

Probabil de aceea mi-a și plăcut atât de mult de Harper din prima. Sau de aceea vreau să *fiu* ca ea. Harper e ca mătușa Phoebe, cu ceva mai mult stil și un jurnal de călătorii în jurul lumii. Spre deosebire de ea, mama e tăcută și precaută, o asistentă medicală din blocul postoperator, căreia îi este teamă de infecții și de avioane. Iar de un an, de aproape orice alt lucru.

Poate nu i-ar mai fi așa de teamă dacă aș fi rămas.

Nu. Nu mai pot face asta la nesfârșit. Ea a vrut să plec. Ea a completat cecul de la Phoebe pentru jumătate din taxa ultimului meu an de studiu, ce naiba. Și tata a intervenit și a plătit restul, încântat să mă aibă ceva mai multă vreme aproape de casa lui. Am fost de acord *cu toții* că așa e cel mai bine pentru mine.

Dar era cel mai bine și pentru ea?

Ies din burduf pe aeroport și trag aer în piept. Toate scaunele din fața mea sunt ocupate, cablurile telefoanelor sunt înfipte în nesfârșite șiruri de prize, în toate colțurile sunt îngrămădite valize. Și pereții sunt ocupați, de-a lungul lor înșirându-se pungi de cumpărături, geamantane și călători șifonați, pe jumătate adormiți sau cu telefonu-n mână.

Cineva mă îmbrânțește în brațul drept. Mă răsucesc și o văd pe Harper care își croiește drum pe lângă mine și trage fără probleme o valiză de piele.

— Nu te duci să te interesezi la ghișeu? o întreb și fac semn din cap către ghișeu de informații, unde pare să se fi bulucit toată populația Pennsylvaniei.

— Și să-mi petrec Crăciunul la un hotel de aeroport? Nu, mulțumesc. Iau o mașină.

Râd scurt, pentru că sunt destul de sigură că nu e suficient de mare ca să ia o mașină. Și mă îndoiesc că e vreo mașină disponibilă. Afară e cea mai slabă fulguială. Presupun că nu e nevoie să ne anuleze zborul. Ce naiba, întârzierea zborului a fost deja prea mult. Harper merge

mai departe cu o hotărâre de oțel, tocurile pantofilor ei de firmă, din piele răsunând pe pardoseală.

Se oprește și se întoarce către mine:

— Ar trebui să vii. Dacă vrei. Pot să te las în Pittsburgh.

Mă rog. Sunt destul de sigură că prea mult optimism strică. Zâmbesc și clatin din cap:

— Mai bine îmi încerc norocul la coadă. Am să văd eu ce fac.

— Foarte bine...

Harper se oprește puțin, ca și cum ar avea de gând să mă contrazică, apoi dă din cap.

— Dă-mi un mesaj în legătură cu CalArts. Și baftă, să ajungi cu bine acasă.

O ia în jos pe scara rulantă, urmată de un tip cu umeri largi și de o familie cu trei copii. Lângă mine, mai mulți angajați ai aeroportului duc niște paturi pliante în hol. O femeie supraveghează acest transport, cu un walkie-talkie la ureche. Televizoarele suspendate arată suspect de identice: prognoza meteo afișează mesajul *Furtună de zăpadă* cu caractere luminoase.

Îmi stă inima-n loc. Nu e cazul să întreb pe cineva ce se întâmplă aici. Călători obosiți. Încărcătoare în prize. Pasageri dormind, acoperiți cu sacouri. Paturi pliante aduse în zonele de așteptare. Zăresc panoul cu Sosiri și Plecări pe un perete din apropiere, dar nu mă ostenesc să mă apropiu. Nu are rost să verific dacă e ceva pentru Pittsburgh sau dacă există alte opțiuni de zbor. Toate zborurile sunt la fel. *Anulat*.

Nu pot să ajung acasă.

Panica mi se înfige ca un cuțit în gât. Nu se poate. Trebuie să ajung acasă. Ea are nevoie de mine. Are nevoie de mine să o fac să râdă, să ne uităm amândouă la programele proaste de la televizor. Să o distrag de la

gândul că Phoebe a murit de Crăciun. Nu pot să fac asta dacă nu sunt acasă.

Încep zece mesaje pe care le șterg la fel de repede. Nu am cum să-i spun așa ceva într-un mesaj. Cu toată exprimarea atentă din lume, o asemenea veste nu are cum să nu o aducă în pragul unei căderi nervoase.

În cele din urmă, renunț și îl sun pe tatăl meu vitreg, Daniel. E un contabil blând, echilibrat, antiteza tatălui meu care e masiv și foarte energic în toate sensurile cuvântului. Răspunde după al doilea ton de apel. Pentru că întotdeauna răspunde astfel.

— Mira, spune el după o ușoară ezitare. Crăciun fericit!

— Ajunul Crăciunului, zic. Și nu tocmai fericit. Am nevoie de tine să mă ajuți s-o anunțăm pe mama că sunt blocată pe aeroport. Vreau să zic: blocată peste noapte.

— Ești blocată pe aeroport? Ai nevoie de ajutor?

— Nu, nu, e din cauza vremii. Și nici măcar nu pare a fi așa de rea. Mă descurc eu cumva, dar nu cred că voi putea zbura până mâine. Vreau să te rog să-i spui tu mamei, pentru că știi foarte bine că e o zi grea pentru ea.

— Nu știi...

Se oprește stânjenit, ca și cum îl distrage ceva. Mă întreb dacă nu cumva l-am prins făcând tăieței. Tăiețeii sunt specialitatea lui de Crăciun. Îi face în fiecare an. I-am pictat odată, foi uriașe, galbene, de aluat, rulate foarte subțire pe masa din sufragerie. Punctul meu de interes a fost sucitorul.

Daniel tușește.

— Poate ar trebui să-i trimiți un mesaj. I-ai trimis un mesaj?

Mă strâmb. Nu vorbește serios.

— Ăăă, nu, nu vreau să-i spun despre asta cât e la serviciu. Ce-ar fi să-i spui să mă sune când ajunge acasă?

— Acasă?

Pauza asta e diferită. El nici nu se mișcă, nici nu oftează. Când își recapătă vocea, e tristă și pierită.

— Mira, eu nu mai locuiesc cu mama ta. Nu ți-a spus?

Îmi acopăr cealaltă ureche. Sunt sigură că nu l-am auzit bine.

— Scuze, ce?

— Mama ta și cu mine divorțăm. M-am mutat în urmă cu două săptămâni.

Vorbele lui par a fi o glumă proastă. Frânturi de întrebări țâșnesc din toate cotloanele minții mele, dar nu mă pot opri la niciuna. Cineva mă lovește cu o valiză și durerea de la genunchi parcă desface zăgazul cuvintelor:

— Cum adică... nu înțeleg... divorț?

— Îmi pare foarte rău.

Pare sincer. Dar nu mai contează. Iar îmi pierd cuvintele. E prea dintr-odată, prea ciudat. A existat ceva, vreun *indiciu* care să prevestească una ca asta? Nu am locuit în San Diego cu tata decât optsprezece luni și m-am întors acasă pentru șase săptămâni atunci când a murit Phoebe. Și am venit în vizită! Nimic nu părea diferit. Nimic.

Înainte, disperată să mă mișc. Merg tot înainte, fără direcție, trec de Sosiri, de Informații, de valize, paturi, familii. Daniel îmi spune că el încă ține la mine și la mama, desigur, că nu a vrut să rănească pe nimeni niciodată, iar eu cobor pe scara rulantă spre palierul inferior și trec pe lângă banda rulantă pentru revendicarea bagajelor și pe lângă șirul de scaune din plastic ce alcătuiesc o cărare strâmbă care nu duce nicăieri.

— Mira?

Vocea lui Daniel răzbate prin ceața din mintea mea:

— Ești bine?

Ne nostim că mă întreabă asta, dar nu râd.

— Eu... am s-o sun pe mama.

— Chiar îmi pare rău. Mă mir că nu ți-a spus despre asta.

— Mda. Și mie.

Ne promitem să păstrăm legătura și închidem, eu asigurându-l că da, îl voi căuta dacă voi avea nevoie de el. A, și „Crăciun fericit!”. Și „La mulți ani!”. Îmi tremură mâinile atât de tare, încât abia reușesc să apăs pe buton ca să închei convorbirea. Mă opresc brusc, exact înainte de a mă izbi de un stâlp din ciment, și-mi simt corpul străbătut de un fel de curent electric ciudat. O energie care nu are unde să se scurgă.

Daniel o părăsește pe mama.

Rectificare. Daniel a părăsit-o pe mama. La timpul trecut. Știre veche. Nu și pentru mine însă.

Lumea se prăbușește în jurul meu, deși nimic nu s-a schimbat. Foiala pasagerilor. Avertismentele de vreme rea care rulează în continuare pe toate ecranele. Verific mesajele mamei din ultimele trei săptămâni, o colecție de baliverne cu „Te iubesc, draga mea, abia aștept să te văd, și „Crezi că anul ăsta ar fi mai bună șunca în locul curcanului?”. De ce naiba nu mi-o fi spus despre una ca asta?

Poate nu a putut să îmi spună. Poate e în punctul acela în care se închide în sine. Ca atunci când mătușa Phoebe era bolnavă. Spre sfârșit.

Doar că atunci Daniel a fost acolo și i-a gătit supă și pâine prăjită. Și eu am fost acolo, ținând-o de mână și obligând-o să vorbească. Cum o să fie când o să se trezească singură în ziua de Crăciun? Crăciunul, sărbătoarea supremă în familia noastră, și asta nu datorită cadourilor, ci pentru că aveam o listă întreagă de tradiții legate de acest moment al anului, care ne făceau să râdem

de fiecare dată. Mama era nevoită să își ia liber de la slujbă ca să aibă vreme să mergem la patinaj, să decorăm prăjiturile și să ne însoțescă în drumețiile prin pădure. Eram un trio ridicol.

Iar acum suntem un duo.

Doar că nici măcar asta nu suntem, nu? Eu sunt aici, ea e acolo, sută la sută singură.

Aud un zăngănit ușor în spatele meu. Mă întorc și o văd pe Harper care ține ceva în mâna ridicată. Are ochii roșii și e palidă, dar zâmbește larg.

— Salut, străino. Te-ai răzgândit?

A reușit. Are cheile unui automobil.

— Credeam că trebuie să ai douăzeci și cinci de ani ca să poți închiria o mașină.

— Sunt câteva locuri unde te lasă să iei dacă ai douăzeci și unu. Și plătești dublu, răspunde verificându-și încruntată telefonul, apoi îl vâără cu un gest hotărât în buzunar. Ce zici, vii cu noi?

— Noi?

— Îți fac cunoștință cu prietenii mei, colegi de naufragiu din zborul 3694.

Se uită la cei trei oameni din spatele ei. Sunt cam de-o seamă cu ea și toți au privirea înțețoșată și fața boțită, încremenită în expresia *ce-călătorie-de-rahat*, pe care sunt sigură că o am și eu. Harper însă e tot la patru ace, poate puțin încordată și agitată, dar fără nicio cută pe haine.

Se întoarce să facă prezentările, de parcă am fi la cine știe ce cină simandicoasă, nu în punctul zero al unei călătorii de coșmar devenite realitate.

— El e Josh.

Un blond cu ochi adormiți, care a suferit un fel de accident – bănuiesc asta din cauza ghipsului de la

genunchi și a cârjelor pe care le folosește –, îmi întâlnește privirea și dă ușor din cap.

— Kayla.

O față mlădioasă îmi face semn cu mâna. Are părul la fel de deschis pe cât e al meu de întunecat. Parcă am văzut-o în avion. Stătea lângă mine.

— Și Brecken.

Brecken face un pas înainte, cu mâna întinsă și un zâmbet provocator. Poate prea provocator, dar cine știe. Poate așa sunt tipii de facultate.

Îmi trag fesul de pe cap și îmi dau cu un deget părul din ochi.

Harper face semn cu mâna spre mine, iar brățările ei scot un clinchet.

— Toată lumea, ea e Mira. O s-o lăsăm în Pittsburgh cu tine, Josh. Dacă vrea să vină cu noi.

Deschid gura să protestez, pentru că povestea asta e ridicolă. Nu mă urc în mașină cu o gașcă de străini și nici nu intru direct într-o furtună de zăpadă. Pe fereastră se văd câțiva fulgi deloc amenințători. Poate viscolul e o exagerare.

Și partea cu povestea ridicolă e o exagerare.

În clipa asta, mama mea are nevoie de mine. Nu e ceva ce fac în mod normal, dar ca să ajung acum acasă la mama, aș face orice.